

EL PRINCIPI DEL FINAL

-Hola bona tarda!, va sonar el mòbil a les 15:30h. En aquest moment no m'adono que ha començat el principi del final.

-Ha passat molt mal dia i creiem que ha arribat a final de vida i m'agradaria parlar amb vosaltres- em va dir la Pilar, infermera de la residència

Les cames em tremolen i em costa respirar, ho se des de fa temps però no, ara no! . Torno a arrencar el cotxe mentre truco per informar a la família.

-podeu estar amb ell i fer-li companyia l'estona que vulgueu, això sí de dos en dos i per tornos

Les paraules de la Pilar rebotaven en el meu cap. Puta pandèmia! ens ha robat tantes abraçades , petons i carícies...

Acabo d'arribar i el meu germà ja hi és i ens posa al dia de la situació -S'apaga poc a poc sense que es pugui fer res- ens diu.

Em poso els Epis corresponents i pujo a l'habitació. Abraço al meu germà sense deixar de mirar al pare. Una imatge que per molt temps que passi, mai podré oblidar Em baixo la mascareta, tant me fa que estigui prohibit, i li faig un petó, estic segura que ell m' escolta. Li parlo a cau d'orella mentre noto la seva respiració cada vegada més feixuga.

Em quedo a soles amb ell i no puc fer res més que fer-li companyia , agafar-li la mà i dir-li 1000 vegades que l'estimo . Ell obre la boca per agafar aire com els peixos fora el mar i cada vegada li costa més. Després d'informar a la infermera li poso la seva música preferida mentre li dic que ho ha fet molt bé, pot marxar en pau a descansar dels dos últims anys, s'ho té ben merescut. Ha estat un camí molt dur i ell ens ha donat una lliçó de vida que ens farà encara més forts del que som. Sempre somrient i amb el seu lema per bandera” viu la vida sense fer mal a ningú”, això a fet ell, viure-la i estimant i fent-se estimar.

Mentrestant, Pilar entra cada vint minuts a veure la evolució i em confirma el pitjor.

-va molt ràpid- diu mentre injecta una mica més de morfina- ell no pateix però estem parlant que li queden poques hores. D'aquesta nit dubto molt que passi.

No vull sentir el que estic sentint, la sang es congela i no puc articular ni una sola paraula, Després de informar al meu germà petit i a la mare(ells ja s'han acomiadat a la tarda) li agafo la mà i amb “el emigrante” de fons ploro, ploro per no poder-lo retenir per sempre i el beso al front mentre les meves llàgrimes llisquen pel seu rostre vermell i càlid. Li torno a dir que dormi, que descansi, que nosaltres estarem bé i cuidarem de la mare com ell sempre ens ha cuidat a nosaltres. Sé que m'escolta perquè respira més tranquil i sembla que vulgui obrir els ulls, la medicació va fent el seu efecte lentament. A mitja nit, va somriure i ens va deixar.

Mai desapareix el que mai marxa, i ell no marxarà mai del meu cor. T'estimo papa!